

det, og jeg havde ikke ventet andet. Jeg havde aldeles ikke ventet, at den højtærede Justitsminister skulde staa op her i Aften og erklære, at alt, hvad jeg havde fremført, var rigtigt. Jeg har erklæret mig rede til at føre gode Vidner og dokumentere min Paastand for en upartisk Undersøgelseskommission, og jeg henstiller stadig til Tinget — og finder en Bekræftelse derfor i de Udtalelser, der er faldne fra et æret Medlem i Aften —, om ikke Tiden er moden til at faa en saadan Undersøgelse i Gang.

Med Hensyn til Apoteket ude i Frederiksberg Allé benægter Justitsministeren jo aldeles ikke, at den Ejendom, der er Tale om, tilhørte Aktieselskabet „Alhambra“, der er en Slags Underafdeling af „Bona“. Han søgte med nogle Tal at godtgøre, at det var en meget maadeholden Leje, der krævedes. Derom kan der disputeres. Den Leje, der krævedes fra først af, kan have været for høj, og den Leje, der er stipuleret, kan være den almindelige, men under alle Omstændigheder vil det være til Fordel for Ejendommen, at der skal være Apotek i den.

Justitsministeren benægtede fremdeles, at Fru Hennings skulde være Heides Plejedatter. Man kan lægge forskelligt ind i Ordet „Plejedatter“. Det er et Ord, som bruges netop i de Kredse om det Forhold, hvori den unge Dame havde staaet til Heides Familie igennem mange Aar. Hun kaldtes almindelig „Plejedatter“ i de Kredse, fastholder jeg bestemt, og hendes Stilling var igennem mange Aars Ophold i dette Hus den, at hun var knyttet saa nær til Familien Heide — for øvrigt ogsaa til Justitsministerens egen Familie —, at det maatte vække opsigt, pinlig Opsigt, at netop hun og hendes Mand fik denne lukrative Bevilling fra Justitsministerens Haand.

Med Hensyn til Ejendomshandelen i Hørsholm har jeg i Dag fremlagt Dokumenter for, at det forholdt sig saaledes, som jeg har paastaaet, at det er sket. Nu sagde den højtærede Minister, at det, at der sker en saadan Transport med 3—4 Dages Mellemlum, behøver intet at betyde. Der er Tale om en Birkefuldmægtig, der gør det. Jeg har til Belysning af denne Mands Ejendomshandeler — man skal altid være varsom med at dømme en Mand efter et enkelt Eksempel — fremdraget en senere foregaaet Ejendomshandel, nemlig i Marts Maaned, hvor faktisk vedkommende Birkefuldmægtig paa en efter min Mening meget

unfair Maade foretog en Ejendomshandel, skaffede sig en stor Fordel paa Betingelse af, at han kunde skaffe en saadan Bevilling. Naar man nu ved, hvilken Stilling en saadan Birkefuldmægtig indtager, hvorledes Folk mene, at han har særlig Adkomst og særlig Indflydelse, saa vil dog vist de allerfleste være enige med mig om, at det er den Slags, som Birkefuldmægtige ikke bør gøre. Den højtærede Minister erklærede, at der ikke var nogen Sammenhæng mellem „Bona“s Teaterbevilling og disse Ejendomshandeler i Hørsholm. Det kan han jo gøre; jeg har fremdraget det som et af de af Formanden krævede Beviser for, at det er en almindelig udbredt Mening, at man skal gaa saadanne Omveje for at vinde Justitsministeriets Øre. Der var ikke Spor af Grund for Carvil og Kiær til pludselig ganske uden Motivering at søge nogle Grunde ude i Hørsholm, hvor de intet havde at bestille, og at lade Justitsministerens Svigersøn tjene en ganske køn Sum Penge paa at sætte sit Navn paa et Papir med 4 Dages Mellemlum, hvis de ikke troede, at den, som smører godt, kører godt, og at det var Vejen. Saa siger den højtærede Minister i Aften — jeg er ikke i Stand til at kontrolere det —, at „Bona“-Bevillingen var afslaaet i September 1906, og først i Marts 1907 — den Dato er rigtig nok — fik Lindstrøm den. Men der har stadig været den nøjeste Sammenhæng mellem „Bona“ og Lindstrøm, de have ikke opereret hver for sig, de have opereret i Fællesskab, og Skuespiller Lindstrøm fik Bevillingen paa Betingelse af, at det ny Teater opførtes i Aktieselskabet „Bona“s Ejendom. Jeg maa derfor fastholde, at den højtærede Ministers Afslag til „de 8“ og hans Bevilling til Lindstrøm paa Betingelse af, at Teatret skulde ligge i „Bona“s Ejendom, er en vilkaarlig Administration, og at den bidrager til, at den almindelige Stemning breder sig i Befolkningen, at man for at opnaa noget hos Justitsministeren skal gaa saadanne Omveje, som her vitterligt er gaaet.

Hele det øvrige Benægtelssystem med de stærke Udtryk om vild og forrykt Fantasi bryder jeg mig ikke det mindste om, fordi jeg er villig til at godtgøre, hvad jeg har sagt, saa snart der nedsættes en Kommission, som er upartisk og retfærdig. Saa skulle mine Vidner nok blive førte, og saa skal det nok vise sig, at hvad jeg har sagt, har sin Rigtighed. Hvis den højtærede Justitsminister i Aften erkendte